

IN DEN BEGINNE...

28 september 1956

Goedenavond vrienden.

"In den beginne was het Woord, het Woord was in God en het Woord was God". Zo zegt de oude Bijbel ons in het begin van het Scheppingsverhaal. "Het wonderlijk zijn van de grote Kracht, van de Schepper", en wil ons met dit woord aantonen, dat de uiting van Zijn innerlijk Wezen het begin is van alle scheppende procedés.

Wij kunnen dit bevestigen, waar wij ook bij de mens steeds weer zien, dat elke Schepping geboren wordt uit de gedachte. Het is de gedachte, die stimuleert, die origine is: oorzaak, oorsprong. Daarna komt dan het werk.

In die Bijbel lezen wij dan ook, dat God "zes dagen lang werkte, de zevende dag rustte". Dit is het begin, ook van onze betogen. Ook wij zijn ontstaan in den beginne..... Wij waren deel van het Woord, dat uitging tot de Schepping, deel van de Goddelijke Kracht, die Zich scheppend openbaarde in het hele Al.

Waar wij willen zoeken naar de grondslagen van ons eigen bestaan, moeten wij dus wel beginnen bij het begin.

Wat was er, voordat de aarde werd geschapen? De Bijbel zegt het ons en vele andere oude geschriften bevestigen het ons: "Er waren geesten.... Er waren andere werelden..... Hemel. Een hemel met verschilde heerscharen, met engelen in verschillende functies, rangen en kwaliteiten.

Lezen wij nu i.p.v. kerkelijk gezien: hemel. Hemel in onze gedachten, zoals wij dit dagelijks gebruiken, wanneer wij omhoog schouwen van een wereld, dan zien wij aan die hemel een grote hoeveelheid sterren, sterrenniveaus. Wij zien kortom een geheimzinnig duister, waarin ons vaag uit grote verten het flauwe licht van de sterren bereikt.

"God schiep hemel en aarde". Eerst de hemel! Lang voordat er sprake was van een aarde, van een menselijke ontwikkeling, leefden er reeds bewuste, geesten, grote krachten; streefden er reeds op andere planeten, in verre sterren, levende wezens, die u thans met verwondering, of met afschuw zou aanschouwen, maar die - geestelijk gerijpt - thans de leiders zijn van deze wereld. Wij kunnen hen noemen engelen, of, wanneer zij het chaotisch principe zijn toegedaan duivels. Maar wij moeten ook bestaan hebben in die tijd.

Als God schiep, dan schiep Hij de Oneindigheid. Want Oneindig is Zijn Wezen. Wanneer God schiep, dan schiep Hij de Volmaaktheid, want Hij is de Volmaaktheid.

Wij waren aanwezig toen de eerst geest, openbloeiende als een bloem, onmiddellijk in het Goddelijke Zicht, niet nog gedoemd om af te dalen en te strijden om bewustzijn, ontwaakte en zich realiseerde: IK BEN.....

Nietig waren wij. Duister. Onbegrepen Zijn, dat uitvloeide, gedragen door de Goddelijke krachtstromen en steeds verder moest doordringen in de materie. Materie, die nog in gloeiende wolken wervelde en eerst langzaam zich scheidde, zodat uit de kern van het Al de verschillende grote ballons van de wervelende nebula weg werden geslingerd en het proces van de vorming van de sterren kon beginnen.

Toen waren wij al. Onze oorsprong ligt zo ver terug, dat zelfs de groten onder ons die weg haast niet geheel terug kunnen gaan. Een enkeling bereikt het en vindt achter alle niet-begrijpen, achter alle onverstane levensvormen, plotseling weer: Het Woord! Het Goddelijke!

Deze dingen zijn voor ons belangrijk. Zeker. Maar zij zijn ook troostrijk. Indien wij één waren met al het zijnde op het ogenblik van de Schepping, zullen wij één zijn met al het zijnde tot het einde van de Schepping.

God kan niet méér worden en niet minder, dan Hij is. Zegt Hij niet van Zichzelve: "Ik ben, Die ben". Is Hij niet het eeuwig zijnde, dat onveranderlijk blijft? Maar deze gedachte is niet voldoende.

Wij moeten verder gaan zoeken, wij moeten trachten te begrijpen, waarom in onze geest bewustzijn tot stand komt? Waarom de geest, die zoals u hopelijk zult toegeven - een zeer voornaam deel is, ook van de mens, uiteindelijk komt tot een bewustzijn en een waarneming?

Je kunt die dingen technisch zeggen. Dan is het misschien moeilijk.

Je kunt ze esoterisch zeggen. Dan zijn zij onbegrijpelijk.

Je kunt ze eenvoudig zeggen.

Ik zal het kort technisch zeggen. Kort esoterisch en dan uitgebreid eenvoudig.

Technisch

De Goddelijke Kracht deelde Zich in tegenstellingen, waardoor een werveling ontstond in het veld van de Goddelijke Krachten.

Hierin werden kleine delen afgezonderd van het Al en bleven binnen zichzelf besloten, reagerend op al, wat buiten hen bestond, dit in zich verwerkend en zich aanpassend, zonder daarom hun eigen wezen en geaardheid verder te kunnen veranderen.

Esoterisch

De esotericus zegt ons: Toen het bewustzijn "IK" zei, was de geest geboren.

En hoe moeten wij het zeggen? Simpele mensen en simpele geesten.

Op het ogenblik, dat de Goddelijke Kracht beperkt wordt tot één persoonlijkheid, werkt deze Goddelijke Kracht nog door. Het is God Zelf, die de persoonlijkheid creëert door de tegenstellingen die Hij heeft geschapen in Zijn Schepping. Wij zijn het product van Zijn onmiddellijk werken, Zijn onmiddellijke Wil. Wij zijn ontstaan, omdat Hij Zich wilde uiten in een volledige Uiting, die betekent: totaal van tegenstelling, ongeacht wat ervan gerealiseerd, of niet gerealiseerd wordt door een eenvoudig mens of door een geest.

God heeft ons tot stand gebracht. Het is de Goddelijke kracht Zelf, die aansprakelijk is voor ons zijn.

Maar toen....., toen was die geest dus een eenvoudig, simpel, afgesloten wezen. Het was begrensd. Had het toen al een "IK"-bewustzijn, zoals de esotericus zegt? Neen! Maar het voelde zich gescheiden van het Al en wist, dat er een grens was aan het zijn. Het voelde een tegenstelling ten opzichte van de wereld. Naar deze tegenstelling wordt dan de gedachte geboren: "IK".

Het ego ontwaakt. Het weet nog niet precies, wat het is en hoe het is. Dat zal het veel later uit gaan zoeken. Ondertussen drijft het met zijn bewustzijn van "IK"-heid in een wereld van materie. Rond ons exploderende nevels, worden soms in minuten grote sterren gevormd, worden in enkele seconden uit het gloeiende gas de toekomstige planeten gereten.

De geest is in dat Al. Zij heeft geen bewustzijn, waardoor zij boven, of onder, de materie kan leven. Zij is nog op hetzelfde plan met deze zich vormende materie en dus erkent zij zichzelf in deze materie. Zij voelt: "Ik sta hier midden tussen in". En de materie met haar kenbaarheid, met haar grote verschijnselen, induceert meer en meer indrukken, brengt dus haar eigen indrukken binnen de begrenzing van de geest over, waardoor deze gaat zeggen ; "Ziet, hier houd ik op te zijn." en komt iets anders. De grens wordt erkend.

Sommige geesten gaan dan verder en zeggen: "Dus moet ik handelen t.o.v. de wereld", maar de meesten kennen dat nog niet. Zij zijn slechts krachten die gedragen door een simpel bewustzijn van persoonlijkheid, voortdrijvend door de eeuwen.

De sterren koelen af. Vreemde, donkere nevels van simpele gassen drijven tussen de sterren door, kometen, meteoren zoeken een weg; sterren vergaan en ontstaan. Meer en meer nadert een sterrennevel, als de uwe, het punt, waarop leven geboren kan worden. Maar nog drijft de geest onbewust, speelt zij mee in de vlammen, daalt zij af in het gloeiende gas van een zon en rijst weer op om te verstarren in de koude van een duisternis in het Al. Zij wéét niet. Zij ervaart wel, maar zij erkent haar eigen vermogen niet om zich uit te drukken. Zij heeft nog geen behoefte om te handelen.

Maar in enkele geesten - lang vóór de mensheid was dit - ontwaakte de behoefte om zèlf te kunnen zijn. Maar wat kende die geest? Die geest was, omringd door de fenomenen van een materiële wereld. In haar geestelijke wereld was de afgeslotenheid te groot. Een contact met het Goddelijke was nog onbewust in stand gebleven. Maar verder - van geest tot geest - kon men niet spreken.

Zo zoeken dan ergens op een planeet, waarin langzaam de wateren tot een lauwe warmte zijn afgekoeld, enkele geesten een bestaan, en worden de eerste kleine cellen geboren. Nog geen levende cellen, maar cellen, die het leven reeds benaderen. En alsof de kosmos bewust is van wat hier gebeurt, werkt zij mee. Plotseling....., plotseling zien wij een cel, die zich voor het eerst gaat bewegen; die zelf naar voedsel zoekt en aan haar gebonden: een geest. Een geest, die nu geleid wordt door middel van deze materie, door middel van deze stof.

Terwijl het leven daar verder groeit, komt een andere reeks geesten, die in de buitenste koude vertoevend, ook zoeken naar een uitdrukking van "IK", een omschrijving van dat "IK" op zo een manier dat zij zichzelf werkelijk kunnen kennen, komen die geesten tot kristallisatie op iets, wat U op het ogenblik een grote meteor zou noemen. Kristallen....., tweeledigheid van geestelijke ontwikkeling. Gekristalliseerde materie, waarin sidderend de geest, aan het raam van de wonderlijk geometrisch opgebouwde lijnen, tracht zichzelf te herkennen, en daarnaast de jachtende, jagende oercel, voortdurend bezorgd om zich te vermenigvuldigen, zich te voeden, zoekend naar een welbehagen. Dáár ligt het begin van alle wereld, vrienden. Niet hier op aarde, maar ver in het Al.

Er zijn geesten, die dan verklaren: "In deze bekrompenheid willen wij niet blijven". Zij grijpen terug naar die oerkracht. Zij zouden zichzelf willen verheffen tot het Goddelijke.

Zij verkrijgen inderdaad een bewustzijn, een groot bewustzijn. Zij weten uit het Goddelijke te putten, maar hun persoonlijkheid is op het ogenblik obsederend geworden, want buiten zich kunnen zij niets waarnemen, zij putten alleen uit het Goddelijke. Dan wordt geboren de tegenstelling van wat wij het "licht" noemen. Wij zouden moeten zeggen: het duister, de demonen, of de duivels.

Ik vind de naam, eerlijk gezegd, kwetsend. Maar ook deze geesten streven op hun wijze naar een bereiking en naar het goede, ook al kunnen wij die niet aanvaarden. Zij zijn het, die later in de materie trachten zich voortdurend hernieuwd uit te drukken, die gaarne elke wereld zouden willen maken tot een barre, kille steen, die door de ruimte drijft, in zich een krachtlijn, een veld dragend, waarnaar enkel kristallen zich richten en met hun bewustzijn haar sturend door de ruimte, onbewust en ledig. Dat is hun streven.

Maar ook cellen zijn er gevormd. Wij zien al meerdere soorten van cellen ontstaan op meerdere planeten. Hier zien wij een ammoniakatmosfeer ontstaan, elders is het een zuurstof-koolstofverhouding, die de vorming van het levend wezen bepalen. Het maakt niets uit. De geest is dezelfde. Overall streeft zij naar een vorm, die haar in staat zal stellen zelf te zijn, zichzelf volledig te ervaren, als het ware de wereld haar wil op te leggen en niet slechts de speelbal te zijn van wat haar omringt.

Deze geesten hebben hun moeizame gang volbracht. Maar toen zij ontwaakten en eindelijk de banden van de materie van zich af konden gooien zonder daardoor hun geestelijk bewustzijn te verliezen, leerden zij zich te bewegen in die lichte werelden van gedachten, van klanken en licht, die u de sferen noemt. Toen zagen zij onder zich het nieuw ontwakend leven van geest, die opnieuw poogde op andere sterren, bij andere planeten tot bewustzijn te komen.

Toen is het geweest, dat zij hun gedachten hebben uitgezonden. Gedachten, die op de duur de obsessie bevestigden in elk van deze kleine levensvormen."Ik wil zijn" zeiden zij. Het antwoord was: "Zo ben jij".

Puttend uit hun rijke ervaring gaven de geesten, die later groepsgeesten genoemd werden, een vormvoorstelling aan de levende wezens, die zelf nog niet het bewustzijn bezaten, waardoor zij zichzelf een leven konden bouwen, zelf zich konden richten op de Oneindigheid. Dat zijn onze engelen. Vanaf dat ogenblik heeft het proces van de wordende geest zich afgespeeld. Nu eens op deze, dan op gene wereld. Planeten, die grote beschavingen droegen, zijn ten onder gegaan. Sommigen in koude, of vuur. Anderen in de langzame vereenzaming van een ras, dat uiteindelijk geen stoffelijk bewustzijn meer zoekt. De steriliteit van werelden, waar het genoegen boven al het andere is gekomen, waar dus geen voortplanting meer plaats vindt.

Wanneer u kijkt naar die hemel, de hemel waarover ik u sprak, denk dan eens daaraan. Ongezien en ongekennd zijn er duizenden werelden, waarop wezens hebben geleefd, gestreefd en geleden, zoals u. Rond u, misschien in het duister van de ruimte, misschien in een dansende zonnestraal, in een flitsende gedachte, in een ogenblik van bezinning spreekt die geest die bewuste geest tot u.

Een mens kan niet eenzaam zijn. Hij kan zelfs niets doen, wat niet onmiddellijk wordt geregistreerd, wordt waargenomen en mede verwerkt in een beeld van deze wereld. Maar u bent vrij. Want zoals deze anderen eens voor zichzelf hebben bevochten de overwinning van de materie en het bewustzijn van de geest, zo mag ook u, nu u bewustzijn bezit, verder streven. Dit is dan het eerste beeld, wat ik u wil schetsen. Een beeld van de geest, die uit het ogenblik van de Schepping ontwakend, geboren uit de Goddelijke Kracht, in de beperking van de materie zijn persoonlijkheid vindt. Deze persoonlijkheid verhoogt tot een geestelijk bewustzijn, waardoor zij het oorspronkelijke deelgenootschap met het Goddelijke terug kan winnen. Geest, die thans voor u werkzaam is. Zoals u misschien eens het lot zult leiden van een volk op een wereld, die thans nog niet eens ontstaan, nog niet eens geboren is. Het is een begin. Wij gaan verder. Maar voor vandaag is het genoeg. Wanneer U opmerkingen of vragen heeft, dan zal het mij een genoegen zijn u te woord te staan.

Vraag: U zei zo pas: leiding kunnende geven aan werelden, die nu nog niet geboren zijn. Is dan alles niet gelijktijdig ontstaan in het begin van de Schepping?

Antwoord: Inderdaad. Ik zou het zó willen zeggen. Vanuit het Goddelijke bestaat alles te allen tijde, gelijktijdig en onveranderlijk. Maar voor ons bewustzijn gaan werelden ten onder en worden werelden geboren, tot ons bewustzijn ze verwerkt en ze niet meer erkent, of zich bewust wordt van hun bestaan door het richten van eigen belangstelling. Voor ons moeten die werelden geboren worden, ook wanneer zij voor God de flits van Zijn Uiting zijn, die voor Hem misschien 1/1000 van één seconde is. Als ik tenminste over God in tijd mag spreken. Maar die voor ons een oneindig aantal eonen van jaren telt. Is daarmee de zaak duidelijk?

Vraag: Wanneer zou het zo zijn, dat de mensheid zich bewust wordt in zijn geheel van de hulp van de geesten op andere planeten?

Antwoord: Dat zal nog wel enige tijd duren, ja ik zou daarop liever niet nader ingaan voor het ogenblik. Deze dingen gebeuren slechts dan, wanneer de mensheid daarvoor rijp is, niet eerder. Kijk om u heen en trek uw eigen conclusie.

Als er geen vragen meer zijn, vrienden, dan zal ik het woord overgeven aan de tweede spreker, die zoals u bekend, een onderwerp door u opgegeven, voor u zal behandelen.

Ik dank u voor uw aandacht. Goedenavond.

DE ADAM EN EVA-MYTHE

Goedenavond, vrienden,

Welk onderwerp heeft u vanavond voor ons gekozen om te behandelen?

Vraag: Zou u willen spreken over de Adam en Eva-mythe?

Reactie: Dat sluit aardig aan bij het vorige onderwerp.

De Adam en Eva-mythe is gebaseerd op de geboorte van de twee verschillende geslachten, zijnde het begin van de mensheid. Zij leefden in het paradijs en in het paradijs vonden zij dan ook al wat zij nodig hadden. Tot de begeerte hen te sterk werd en zij de verboden vrucht plukten, waarop zij uit het paradijs werden uitgeworpen.

Adam, het mannelijk, het vruchtgevend principe, eerder aanwezig dan Eva, die hieruit voortkomt. Verder kennen wij de mythe van Lilit, die als eerste vrouw van Adam het dier vertegenwoordigde. Hieruit zou geconcludeerd moeten worden, dat in de eerste plaats het mannelijk ras dus tegenover het vrouwelijk ras staande, tot een redelijke ontwikkeling kwam.

Wanneer de dames het mij kwalijk nemen, dat ik het zeg, kunnen zij dat na afloop kenbaar maken.

Eva, wordt geboren uit een rib van Adam, die naar men zegt, ook wel eens Adamsrib wordt genoemd, als een vrouw lastig wordt. Maar ook deze mythe moet ergens gebaseerd zijn op een feit. Wanneer wij denken aan een splitsing, die wij in een cel zien, celdeling, dan zouden

wij ons voor kunnen stellen, dat op de achtergrond van dit geloof dus een voortplanting ligt door celdeling, die bij betrekkelijk hoogstaande wezens, toch nog bekend moet zijn geweest en overgeleverd aan de soort, die later "mens" zou worden.

Voordat Adam werd geschapen, had God al de planten en de dieren geschapen. Volledig in overeenstemming met hetgeen wij weten op het gebied der natuurhistorische onderzoeken. Eerst waren er de planten, daarna de dieren, zeker op het land. De conclusie ligt dus voor de hand, dat Adam staat, niet voor één mens, maar voor een ras, waarin zich een ontwikkeling aftekent die een redelijk aanvaarden van de wereld stelt in de plaats van een onbewust, een instinctief aanvaarden.

Eva betekent de vervolmaking van dit jonge geslacht, dit jonge ras, daar zij het is, die hem voortaan kinderen baart. Maar in hun paradijsstaat zijn zij nog niet zo ver van elkaar bewust, dat zij komen tot wat men tegenwoordig noemt een huwelijkse staat, een bewuste samenleving.

Wat wij omtrent de verhalen omtrent Eden kunnen vernemen doet ons verder veronderstellen, dat zij niet direct tuiniers waren, maar eerder, zoals de Kanaken soms nog wel doen, leefden in de vreugde die de natuur hen bracht, zonder zich verder zorgen te maken.

Een mens die geen zorgen heeft en die door de natuur krijgt, alles wat hij nodig heeft, die kan natuurlijk, mijn vrienden, wel eens duidelijk en begrijpelijk, een zeer dicht contact met de natuur benaderen. Hij leeft immers uit haar. En uit de natuur spreekt dan ook God tot deze eerste mensen.

Zij wandelen met God..... De wetten van de natuur, het wezen van de wereld - geestelijk en stoffelijk - beheerst zozeer hun bestaan dat zij zonder dat zich geen leven voor kunnen stellen. Dit wordt ons bevestigd, wanneer wij zien dat na de uitdrijving uit het paradijs de eerste zin is, de vloekzin:

"En in het zweet uws aanschijns zult gij uw brood verdienen... en in weeën zult gij baren..."

Op zichzelf een zeer opvallend iets. Dit houdt dus in, dat op dat ogenblik geen arbeid bestond en ook dat het proces van de baring nog niet zo plaats vond als thans.

Logisch zou dus zijn aan te nemen, dat de voortplanting ietwat anders plaatsvond.

Hieruit kom ik dan tot de conclusie dat het Adam en Evaverhaal dus niet slechts een mythe is, maar eerder een legende genoemd kan worden, want het mythologisch aspect wordt langzaam verdrongen door het legendarische, omdat wij allerhande bekende feiten terugvinden in de betogen, in de verhalende trant ook, betogende en verhalende trant, waarin hier dit alles naar voren wordt gebracht. Bijvoorbeeld: Adam geeft de dieren namen. Zit er geen uitdrukking in van het ontwakend bewustzijn, dat verschil maakt tussen verschillende dieren? Niet alleen als gevaarlijk en niet gevaarlijk of als voedsel en niet-voedsel, maar als soorten. Alles wijst hierop, dat hier inderdaad de menselijke ontwikkeling in een verhaal is samengevat.

Het paradijs, ingedeeld met zijn stromen, zijn grenzen, blijkt ons verder nog in zich verschillende kabbalistische getallen en esoterische kentekens, geheim-esoterische kentekens te dragen. Het paradijs is in dit geval een wereld, die in zich het water des levens draagt, het levenswater. Vandaar ook de onsterfelijkheid van Adam en Eva. Geen bewustzijn van een persoonlijk zijn, maar een ras, dat als zodanig erfelijk het bewustzijn van vader op zoon overdraagt, zoals thans de dieren nog doen.

Begrenzungen naar vier zijden, de vier windrichtingen, ofwel beperking van het bewustzijn en geen bewustzijn omtrent het Al. Wij kunnen verder natuurlijk ontleden, waarom er vier stromen zijn en ook weer vier-getal van het dier, vier grenzen enz. Het zou mij te ver voeren om dit allemaal zo hier te gaan vertellen. Wanneer wij verder gaan, dan komt voor ons de grote vraag: "Wat is de vrucht" en dan ben ik niet geneigd om met de theologen een spelletje te gaan spelen van appel, peer of pruim. Het gaat hier niet om een vruchtboom, ook al komt deze in het verhaal naar voren.

De bomen op zichzelf zijn symbolen. Boom des levens. De levenskracht uit de natuur geput, is toegankelijk voor deze mensen. Daar tegenover de boom van kennis, goed en kwaad. De boom des oordeels dus.

Op het ogenblik dat ik oordeel, zal ik op mijn eigen wijze en volgens mijn eigen belangen reageren op al, wat de natuur mij biedt. Ik word dus afgesloten van de boom des levens, want ik heb het contact met de levende kracht niet meer, dat noodzakelijk is om daaruit voortdurend mijn levensenergieën te putten, de continuïteit van bewustzijn - ook eventueel in

het nageslacht - te bewaren.

Naast deze Adam en Eva moeten er op de wereld ongetwijfeld meerdere stammen bestaan hebben die deze fase nog niet of nauwelijks bereikt hadden. Dit wordt ons duidelijk, wanneer wij horen dat Kaïn naar een vreemd volk ging en zich daar een vrouw nam. Klaarblijkelijk was dus Adam een soort stamvader van een bepaalde clan en zijn de namen van de kinderen die ons genoemd worden ook eerder weer symbolen voor ontwikkeling.

Wanneer wij horen dat de één jager en de ander landbouwer is, dan blijkt het ons beperkt te zijn, want later horen wij dat Kaïn de eerste smid, de eerste handwerksman was en waarschijnlijk ook de eerste uitvinder.

Wij zien verder - uitgedrukt in de kinderen - de logische ontwikkeling van de mensheid. Vanaf het ogenblik, dat zij het vermogen tot oordelen heeft verworven. Zij zal zich splitsen in twee richtingen. De ene richting zoekt terug in de natuur de geborgenheid van het dierlijke te vinden. De andere daarentegen verwerpt de natuur en tracht zich - ondanks de natuur - een eigen milieu, een eigen omgeving te scheppen volledig aangepast aan hetgeen hijzelf wenst. Dit leidt tot conflicten en hij zal de natuurvolger vernietigen, om de eenvoudige reden dat hij zijn eigen levenssfeer belangrijker acht dan al het andere.

Dit wordt bij latere beschavingen overigens gespiegeld, zie het geval van de Indianen in Noord-Amerika en ook wel van verscheidene stammen in Afrika, enz. Het natuurvolk zal altijd ondergeschikt zijn aan het volk dat technisch denkt. Reeds vóór Noach moet er een technocratie hebben bestaan, overigens een verhaal, waarover wij op het ogenblik maar niet moeten praten, want dan komen wij over Atlantis te redeneren.

Adam is de weifelaar, dit wil zeggen: het mannelijk, het bevruchtend principe blijkt niet op zichzelf in staat een oordeel te vormen. De vrouw daarentegen doet dit intuïtief. Hierbij wordt een verschil tussen beide seksen vastgelegd, dat zich, zover mij bekend, nog heden ten dage handhaaft.

Mannen praten en komen uiteindelijk misschien tot doen, vrouwen doen waarna zij dan heel veel praten om te verklaren, dat het toch wel goed is geweest.

Hier zien wij dus een psychologisch juweeltje in de verleiding van Adam door Eva. Men heeft dat in sommige kringen op het geslachtelijke willen schuiven. Ik geloof dat dat niet juist is. Hier heeft méér gespeeld dan alleen maar de begeerte, of de bewuste begeerte. Mogelijkerwijze is de bewuste begeerte, dus het seksueel verkeer door bewustzijn en niet slechts alleen door drift, ontstaan op het ogenblik dat de mens het vermogen kreeg tot oordelen. Maar het lijkt mij eerder aannemelijk, dat het vrouwelijk element intuïtief de mogelijkheden aanvoelende en - alweer mijn excuses aan de aanwezige dames - het nestbouwinstinct, dat ongetwijfeld van het begin af aan in al het vrouwelijke aanwezig is geweest, als een soort stimulans gevoeld om zich tegen de omgeving te verdedigen. Zij was het dus die op deze wijze aanvoelde dat grotere zekerheid mogelijk was, een betere aanpassing voor haar betekende, en de man stimuleerde in zijn zoeken naar kennis. Met zijn zoeken naar kennis was zijn paradijs verloren!

Wat dat betreft, kan ik het eens zijn met Proust, die eens zei dat een man een vrouw wint en denkt een paradijs te winnen, maar later denkt een paradijs verloren te hebben. Overigens kan ik aan deze pessimistische uitspraak van mijzelf toevoegen, dat mijns inziens, het paradijs nooit gezocht mag worden in het materiële. Ik kan mij geen stoffelijk paradijs voorstellen. Zelfs indien, aannemende de geschiedenis van het joodse volk en de overleveringen, die dus Abraham reeds moet hebben meegebracht, wij het paradijs zelf waarschijnlijk kunnen plaatsen in het zuiden van Indië en misschien in het gebied van Eufraat en Tigris. Het lijkt mij inderdaad waarschijnlijk.

Ook andere verhalen uit de begintijd wijzen ons erop. De uitdrukkingen, die gebruikt worden, zoals de verwensingsformule, de engel met het vlammende zwaard en dergelijke, doen evenzeer denken aan verschijnselen uit die tijd. Had men toen geen grote schrik voor het vuur dat uit de bodem - aardolie - ontsproot, dat als een geheimzinnig baken soms de mens geleidde maar in vele gevallen het hem onmogelijk maakte de juiste weg te vinden. Zijn vlucht voor de geheimzinnige vlam, waarin hij een wrekende God zag, was zo'n mens dan meestal niet meer te bewegen om de weg verder te vervolgen.

Zo kunnen wij ons voorstellen, dat inderdaad voor primitievere stammen eens een veel begane weg is afgesloten, doordat hetzij door blikseminslag of door andere oorzaken, een

aardolievlam daar uit de bodem kwam.

Wij weten ook, dat dit bij de Perzen voorkwam en dat men zelfs daar erediensten heeft gemaakt en één keer zelfs een tempel heeft gebouwd rond zo'n primitieve oliebron, die haar vuur dag en nacht ten hemel spuwde.

Het zou aardig zijn de relatie hier na te gaan met de Heer, die in een zuil van rook overdag en 's nachts als een lichtend vuur de volkeren van Israël voorgaat, de stammen van Israël voorgaat, naar het Beloofde Land. Ook dat zou waarschijnlijk kunnen berusten op een dergelijk verschijnsel.

Laat ik dan kort vaststellen dat naar mijn mening Adam en Eva in de mythe de vertegenwoordigers zijn van de eerste bewustwording op aarde, als het ware de eersten van een menselijk ras, dat nog niet de tegenwoordige soort behoeft te zijn geweest, mijnentwege de eerste mutatie na de rechtopgaande aap.

Ik meen dat het gehele verhaal, wat gebruikt wordt om de verdrijving uit het paradijs te verklaren en de toestand dus ook, waarin de mensen op het ogenblik leven, is geboren uit een esoterische kennis omtrent bepaalde feiten, die werd verhuld in verhaalvorm, dus op een dergelijke wijze om voor de niet-ingewijde eens tot leerstof te kunnen dienen en hun denken te kunnen bepalen in een zekere richting.

Verder meen ik, dat op grond van de gegevens, die in het Adam- en Eva verhaal vermeld zijn, een duidelijk beeld kan worden gevormd omtrent de mogelijkheden, en deze mogelijkheden zijn in overeenstemming met hetgeen wij weten, dat het verleden eens heeft betekend.

Wanneer u mijn oordeel zou vragen over het boek "Genesis", zou ik zeggen: Een zeer knappe verborgen uitleg, waarin de voor de mensen niet begrijpbare waarheden worden uitgedrukt op een zodanige wijze, dat men, zo zij al niet begrepen konden worden, men deze in ieder geval toch kon aannemen.

Vraag: Staat deze legende van Lilith alleen in de Talmud, of ook in de Bijbel beschreven?

Antwoord: Neen, in de Bijbel staat zij niet. In de Talmud staat zij overigens ook niet. Zij behoort tot de joodse legenden en is als zodanig overgenomen in het vroeg-Christelijke, zodat wij in enkele vroege schriftrollen uit de jaren 1300,1400 reeds vermeldingen vinden, waarbij men ook spreekt over Lilith; het zijn geen verhalen, het zijn theologische verhandelingen.

Daar waren de heren in die tijd ook al sterk in. Maar Lilith is inderdaad iets, wat erbij hoort. Het eigenaardige is, dat wij bij vele geheimscholen de figuur van Lilith, zij het onder een andere naam soms, terugvinden. Eigenaardig is ook, dat wanneer wij de verklaring van het Bijbelverhaal in "Genesis" aanhouden op deze wijze, deze daarin aanmerkelijk in overeenstemming komt met andere leringen, van heel andere denk- en geloofsrichtingen, mits wij deze ontdoen van hun symbolen, van hun Goden e.d. en deze trachten te herleiden tot natuurlijke waarden.

Vraag: Heeft Lilith kinderen gehad?

Antwoord: Volgens de legende wel. Het is ook begrijpelijk, dat men dit aan moest nemen. Want dit moest dan het vreemde volk zijn waarheen Kain vluchtte.

Reactie: Het is mij dan ook niet erg duidelijk, hoe de geboorte van Eva verklaard moet worden.

Antwoord: Heeft U wel eens gehoord, dat hoog ontwikkelde vleesetende planten stekken? Ja, het bekende gewone "stekkie", wat u aan uw vriendinnen vraagt, wanneer die plant zo mooi is....., die zich daardoor voortplant. Hier hebben wij te maken met een zeer fijn en op zijn manier een hoogontwikkeld organisme, dat zich desondanks op deze wijze voortplant. Het is dus aannemelijk, dat ook reeds hoger bewuste en ontwikkelde wezens zich nog op die wijze hebben voortgeplant. Dat dit op het ogenblik niet zo veel meer gebeurt, behoeft nog geen bewijs te zijn, dat het vroeger niet zo was.

Verder kunnen wij bv. bewijzen, dat de vroegere zoogdieren - en daar zijn er nog wel van over - door het leggen van eieren zich voortplantten. Wij kunnen bewijzen, dat hoger ontwikkelde soorten een tijdlang optreden als man en daarna vrouw worden.

In de oudheid kwam dit bij veel meer soorten voor dan tegenwoordig, maar wij vinden het op

het ogenblik nog bij verschillende soorten vissen. Kenbaar, ook bij andere dieren. Dus een andere groepering van seksgenen en de mogelijkheid tot ommekeer daarin. Dit houdt ook dan mogelijkheid tot zelfbevruchting in.

Vraag: Dus een mutatie van hermafroditisme?

Antwoord: Inderdaad. Waarbij dus ook weer mag worden aangenomen - en nu hoop ik, dat de heren niet boos werden, dat Eva een meer gecompliceerd type was dan Adam ooit kon zijn. Ik weet niet, of dit thans nog zo is. Maar dat volgt logisch hieruit.

Vraag: Is Lilith een naam ook voor een soort maan?

Antwoord: Inderdaad. Men heeft die naam een tijdlang gegeven bv. aan een van de kleinere manen, maar die is later omgedoopt, ik geloof dat het bij Jupiter was. Toen heeft men allerhande eigenaardige namen verzonnen, maar er is één maan geweest, die was al 30 jaar ontdekt, voordat hij werkelijk werd benoemd met een Griekse Godinnaam. Maar voor die tijd heeft men haar een tijd Lilith genoemd, maar het staat niet in verband met de aarde. de aarde heeft wel 2 manen gehad. Zij bezit zelfs op het ogenblik een zeer kleine satelliet, die ook als maan zou kunnen worden beschouwd. Deze heeft een zeer snelle omlooptijd, is zeer klein en wordt dus praktisch niet gezien. Het zou een groot toeval zijn als men dat zou ontdekken.

Vraag: Wat verstaat u onder bewustzijn?

Antwoord: Ik kan deze vraag met het onderwerp in verband brengen. Bewustzijn wil voor mij zeggen: niet slechts ervaren en reageren, maar ervaringen bewust behouden en de reacties op de bewuste ervaring baseren.

Vraag: Heeft het iets te maken met het verschil van bewustzijn tussen kinderen en volwassenen?

Antwoord: Ik ben bang, dat ik u teleurstel, wanneer ik zeg, dat over het algemeen de kinderen voor het 14de jaar vrijer denken dan na die tijd. Maar omdat de grote mensen er dan minder op letten, nemen zij aan dat de kinderen pas kunnen denken wanneer zij in hetzelfde keurslijf van denkgewoonten zijn gekomen als de volwassenen. Dus dit zou ik niet onder bewustzijn willen verstaan. Voldoende? Wat mankeert er aan? Ik bedoel rond 14jarige leeftijd ontwaakt het kind, komt tot seksuele rijpheid, gedraagt zich meer bewust van verantwoordelijkheid, enz. Dat is een fase van bewustwording. Het is overigens ook lang niet de laatste fase. Maar het bewustzijn zelf bestaat reeds lang voordien. Wanneer u deze punten aanhaalt, zou ik erop willen wijzen, dat juist het kind voeding neemt waar hij het krijgen kan, zich ontdekking slechts zoverre bekommert, als deze werkelijk noodzakelijk is, zodat het zich eigenlijk beter en sneller beperkt tot de uiterste behoeften dan bij een volwassen mens. Het bereiken van bewustzijn in ouderdom is dus eigenlijk een terugkeer tot het kinderlijke. Jezus bedoelde dit, toen Hij zei; "Indien gij niet wordt als de kinderen....." enz. Het enige verschil is dus uw bewust zoeken naar God, wat bij het kind onbewust geschiedt. Hier hebben wij dus te maken met een rijpingsproces binnen de mens, waardoor zijn gedachteleven anders wordt gericht. Dit kunnen wij als bewustwording omschrijven. Maar het bewustzijn is ongetwijfeld in de eerste en in de laatste fase gelijk. Mag ik voorstellen, dat u mijn definitie van bewustzijn mogelijkwijze nog eens overdenkt en bestudeert. U zult zien, dat zij alles omvat.

De Adam en Eva-mythe kon ik als kind nooit geloven. Vooral niet, omdat er volgens de Bijbel mensen geleefd hebben duizenden jaren vóór Adam en Eva leefden. Dat kan ik mij voorstellen, kinderen zijn altijd de schrik van de theologen geweest. Zij zijn te logisch. Maar dit raadsel is nu opgelost, hoop ik. In de eerste plaats. Een tijdsbepaling, zoals men doet.....4.000, of 6.000, of 8.000 jaar geleden leefden Adam en Eva, is niet mogelijk. Ook niet aan de hand van de gegevens uit de Bijbel. Wat dat betreft, kunt u gerust zijn. Adam en Eva zijn de symbolen van de eerste mensen.

Vraag: U maakte zoeven verschil tussen legende en mythe. Zou u ons een definitie willen geven, waarin het verschil tussen deze beide duidelijk wordt?

Antwoord: Een legende is een verhaal gebaseerd op ware gebeurtenissen, door de volksfantasie zo vervormd, dat de realiteit een schijnbaar sprookje is geworden, ofschoon de waarheid van de feiten onder het sprookje ook steeds kenbaar blijven.

Bij de mythe zien wij een overdracht van het natuurlijke in het Goddelijke, waardoor het bovennatuurlijk effect in de plaats komt van het natuurlijk gebeuren en een herleiding praktisch niet meer mogelijk is.

Ik hoop, vrienden, dat u mij thans toe wilt staan afscheid van u te nemen, opdat u kunt gaan pauzeren.

Wanneer u ook verdere vragen te stellen heeft over dit onderwerp, zou ik u willen verzoeken die dan te bewaren tot de volgende week, wanneer de "Vragenrubriek" komt en ik u verder kan inlichten.

Ik dank u voor uw aandacht. Goedenavond.

TAT TUAM ASI

Goedenavond vrienden.

Na dit eerste gedeelte - u zult daar ongetwijfeld aan moeten wennen, dat wat van lichtere aard is geweest, - zou ik thans gaarne aandacht willen vragen voor mijn misschien wat diepgaande beschouwing op esoterisch gebied.

Er is een zin, die past bij hetgeen de eerste spreker heeft behandeld, namelijk het bekende: "Tut Swam Asi" (Tat tuam Asi: Red.), "Dit zijt Gij".

"Dit zijt Gij.", betekent voor ons de zelfkennis, maar ook de spiegeling in alle dingen, want of u opziet naar de sterren, of ziet naar een bloem, of naar een medemens, u kunt tot u zelf zeggen: "Ziet, dit zijt gij". Al wat een mens waarneemt en wat in een mens leeft, al wat in de wereld buiten hem leeft, is in hemzelf.

Er is geen enkele grens. U kunt niet zeggen: "Dit ligt buiten mij". Wat u kent, wat u beleeft, dit alles zijt gij.

Er zijn ongetwijfeld zeer vele beschouwingen over dit onderwerp gegeven. Men heeft daarover zeer veel gesproken.

Toch moeten wij voor onszelf proberen te benaderen de grote werkelijkheid van het Al-zijnde voor onszelf. Wij zijn alles, omdat wij slechts datgene kunnen erkennen, wat in ons leeft. Wij zijn al wat buiten ons bestaat aan haat, aan ziekte. Wij zijn ook al datgene wat buiten ons bestaat, als lijden, als dood, of ondergang. Wij zijn de vreugde. Wij zijn de dood.

Begrijpelijk, want wanneer ik leef en ik schouw buiten mij naar een door mij erkende zon, dan moet ik weten, wat zon is. En de zon moet een beeld zijn in mij.

Wanneer ik een bloem zie openbloeien en ik kan mij indenken hoezeer zij dorstig omhoog gijpt naar het licht, dat haar thans volledig zal verzadigen, dat voor haar rijkdom en rijpheid betekent, dan moet ik in mijzelf dit opgroeien naar het licht eerst ervaren hebben.

Wanneer ik het duister geweld buiten mij zie en een strijd, die ik goedkeur, ondanks al haar wreedheid, dan moet ik zelf wreed zijn en deze strijd zelf begeren. Ook wanneer ik de moed niet heb om haar te uiten. Elkaar kennen betekenen: "zijn".

Nu heeft men hierover veel geschreven en veel gedacht, ook in de zin van "Hoe kan ik met dit, wat ik ben, iets bereiken?" Wij vinden daar o.a. de beschouwingen omtrent de leer des levens. Wijsheid daarvan kunt u neergelegd vinden bij Chinese wijsgeren, maar u kunt ze evengoed vinden bij Christelijke en andere grote denkers der tijden. Iedere mens worstelt altijd met zichzelf om de wereld aan te kunnen passen aan zijn eigen wezen. Kort gezegd: Zoals ik mij gedraag, zoals ik leef en streef, zo maak ik de wereld. Wat ik in mij vorm aan gedachten en voorstellingen, scherp gevormd, scherp gedefinieerd, dan zend ik dit uit in de wereld en schep ik buiten mij. Ik ben niet eenzaam, ik ben niet afgesloten van die wereld. Wanneer ik in mijzelf droefheid kweek, de wereld zal mij droefheid geven. Wanneer ik in mijzelf krachten verzamel en ik dwing een ander tot overgave in mijn gedachten, zo zal hij zich overgeven in werkelijkheid. Ik kan van mijn gedachten een zwaard maken, of misschien een helpende hand, of een troostende arm.

Doch nu moeten wij voorzichtig zijn wanneer wij het wapen van de gedachten gaan hanteren.

Want wie het zwaard gebruikt, zal het zwaard tegen zichzelf gewend zien. Wij kunnen niet iets in de wereld geven, dat niet tot ons terugkeert. Altijd zijn wij weer gebonden aan het eeuwige Pad des Levens.

Dit betekent, dat elk punt, dat wij thans verlaten om dus een ander tot slachtoffer te laten worden door onszelf weer bereikt zal worden, en dat wijzelf zullen ondergaan, wat wij eens meenden een ander aan te doen.

Het betekent echter nog meer. U kunt niets veranderen in het leven van anderen, ook al denkt u dit te kunnen doen, misschien door uw liefde, misschien door uw haat. U kunt het wezen van anderen niet veranderen. U kunt slechts die anderen een beeld tonen van eigenschappen die in hen leven, Hij kan slechts maar beseffen dat wat hij is, door u te beleven en te aanschouwen, maar nooit zult u het binnenste kunnen beroeren.

"Dat zijt Gij". Er is oorlog in de wereld, dat is verschrikkelijk. Ik hoop maar dat die partij wint. De wreedheid van die oorlog, het onrecht, dat erin gepleegd wordt: "Dat zijt Gij".

Er wordt een mens gevangen genomen en hij lijdt onrechtvaardig. Wanneer u meent, dat beter één onrechtvaardig lijdt, dan dat het eigen leven onzeker en bedreigd wordt, bedenk, degene, die dáár lijdt, dat zijt ook gij;

Men spreekt van karma, fatum en noodlot, naar alle zijn slechts termen, die hetzelfde uitdrukken. U bent uw eigen wereld en niets anders.

Nu moeten wij zoeken naar een weg om te ontkomen. Deze weg heeft het Christendom neergelegd in de naastenliefde. De lijn van het gedrag is door de grote Kung Fu Tzé uitgewerkt en gegeven als de perfecte leidraad, waardoor men zich in het leven geheel zelf kan realiseren op de juiste wijze te midden van de wereld.

Men spreekt van Goden en demonen, van engelen en duivels. Dit alles bent u en niets anders. Wanneer u droomt dat er een engel rondgaat, die de slechtheid op deze wereld zal wreken in zijn hel, dan bent u zelf die hel, dan bent u zelf die duivel, bent u zelf het slachtoffer.

Laat dit goed in u doordringen. Besef deze dingen wel. Elke voorstelling, die u in u draagt van een wrekende God, die het onrecht, door u geleden, of door anderen geleden, zal wreken, betekent, dat elk onrecht, ook aan uzelf, zal gewroken worden, als slechts één uitweg. Weten wat u bent en niet oordelen over anderen. U hebt niets te maken met wat een ander mens doet, wat een andere wereld betekent. Voor u geldt slechts één waarheid: "Dit is mijn ideaal, dit is mijn denken. Zó geloof ik, zo zult u leven". Nooit verloochenen, wat in u leeft. Nooit trachten een omweg te zoeken, altijd een ander respecterende, hard zijnde voor uzelf.

De mens, die hard is tegen zichzelf, zodat hij zich dwingt tot het juiste te gaan, dwingt met zich geheel zijn wereld, geheel zijn ervaring.

Dit is een principe, dat niet alleen esoterisch, maar ook magisch verwerkbaar is.

U kunt - en dit is bekend uit de parapsychologie, zowel als uit het geloof van vele volkeren - door middel van een beeld, dus een voorstelling, uitreiken naar anderen. Hoe vaak heeft men niet voor zwarte magie een beeldje gemaakt met of zonder een deel van kleding, of lichaam, en dit doorboord met naalden, en zo een mens doen sterven. Hoe vaak heeft men niet schuw u geweigerd een foto te laten nemen in een primitief land, omdat men weet - beter dan u -, dat een beeltenis u onderwerpt aan de invloed van allen. Dit beeld wordt door gedachten beïnvloed en naarmate men u beter kent, zult u onderdanig zijn eraan.

Waarom denkt u, dat zoveel staatslieden een moeilijk leven hebben? Waarom denkt u, dat juist de groten van de aarde zo vaak lijden? Zij zijn bekend. Hun beeld wordt gepubliceerd. Er is een denken aan hen. Die gedachten worden weerspiegeld. Indien de mens zichzelf is en niet meer dan dat, dan is hij veilig. Niets kan hem beroeren, want degene, die zich bewust is van zijn eigen krachten en zijn eigen weg weet te gaan, is onaantastbaar voor alle kwaad, voor alle denken van andere werelden. Hij is immers zichzelf en zijn eigen wereld tegelijk.

Maar zodra u deelhebt aan de wereld van anderen en u meent van hen afhankelijk te zijn; zodra u meent, dat de mening van anderen belangrijker is dan uw eigen streven; zodra u meent, dat u tegenover anderen handelen moet anders dan tegenover uzelf, dan maakt u zichzelf kwetsbaar.

Hoe gaat dit met de groten van de wereld? Hoe gaat het ook met de degenen, die streven naar hun eigen weg. Zij trachten in de wereld te werken, en werken in zichzelf.

Een staatsman berust in al zijn denken en streven op zijn publiek, zijn kiezers. De priester wordt gedragen door zijn gemeente. Wanneer dit het geval is dan zijn zij deel van hun

gemeente en van hun publiek en kunnen niet meer zonder hen. Alle gedachten daaruit zullen hem beïnvloeden, bewerken. Zij zijn niet meer zichzelf. Zij zijn, of zij het weten, of niet, een chaotisch strijdtoneel, waarin de gedachten en wensen van velen een voortdurende veldslag leveren.

U kunt voor uzelf dit noodlot voorkomen. Weet, dat alle wereld deel is van uzelf. Weet, dat alle kracht deel is van uzelf. Zelfs, wanneer u zegt: God, en u stelt u een beeld, of een kracht voor, dan zeg ik u: dit bent u en niet meer en niet minder. Het beeld dat in u leeft, is deel van uzelf. Dat er buiten hogere krachten bestaan, is mogelijk. Wij kunnen dit zelfs niet betwijfelen, wanneer wij verder komen op het pad van geestelijke ontwikkeling. Maar wat wij Goden noemen, zijn de creaturen van ons eigen denken.

Een westerling schreef eens: "In elke mens huizen veel persoonlijkheden en nu eens grijpt de één, dan de ander het stuur, zodat de baan onbeheerst wordt". Ik zou zeggen; "In elke mens leeft een hele wereld. Een wereld met alle dingen. Met een zee, met land en met bergen. Met weiden en vee, met tuinen en bloemen, met mensen, vijanden en vrienden. Dit alles uit u, of u zich ervan bewust bent, of niet.

Ik hoop, dat u mij tot zover heeft kunnen volgen. Heeft iemand hier op het ogenblik commentaar op?

Vraag: Als je zegt, dat iedereen, wanneer je dat hoort, zou je niemand kunnen helpen?

Antwoord: Ieder kan zijn eigen wereld beter maken.

Vraag: Maar wie kan je dan helpen?

Antwoord: Wanneer ik mijn eigen wereld beter maak, vriend, dan voldoe ik aan mijn verplichting tegenover de wereld. Dat is het beste, wat ik voor die wereld kan doen. Want in de gedachte, die ik zo dadelijk voor u zal ontwikkelen, zal ik u trachten duidelijk te maken, hoe alle wereld, waarin wij leven, één is met ons, ook op andere wijze. Wat wijzelf van onszelf maken, belangrijker dan wat wij werkelijk voor een ander doen; wat wij zijn, betekent wat de wereld morgen zal schijnen, niet slechts voor ons, maar ook voor al het zijnde. Wordt het u duidelijk, dat wij wel iets voor anderen kunnen doen, maar niet op de wijze, waarop men dit gebruikelijk meent tegenwoordig.

Vraag: Kan dit alles niet worden teruggebracht tot de wet van harmonie en disharmonie, dus: alles, wat je in jezelf tot disharmonie hebt gebracht, moet verwerkt worden tot de harmonie hersteld is?

Antwoord: Dit is een wijze van uitdrukken en zij is niet onjuist in haar werking. Wanneer wij nu verder gaan, dan moeten wij vaststellen, dat het voor ons niet mogelijk is de realiteit in onze wereld te beschouwen te erkennen en te doorleven. Wij doorleven slechts ons eigen deel daarvan. Maar gelijktijdig bezitten wij bepaalde factoren gelijktijdig met al degenen, die rond ons zijn. Of wij ook een werkelijkheid van een ander daarmee bereiken, is een vraag, die beantwoord wordt door een oude Hindoe leraar. Hij zei: "In een ieder leeft Brahman. Wie Brahman in zichzelf realiseert, versterkt Brahman in allen. Het levende vuur, waaruit alle bestaan wordt geboren, leeft in u. Naarmate u dit bewuster in uzelf stelt, terwijl u hoort in een wereld, leeft in een wereld, werkt in een wereld, zult u dus het totaal aan bewust geuite en aanvaarde kracht in die wereld vergroten. Er kan dan een totale waanwereld rond u zijn, Maya - begoocheling wil niet zeggen: een totale onwerkelijkheid van al het zijnde, maar een onwerkelijkheid van alle beleven van het zijnde. Brahman echter -Levende Kracht - kan niet verkeerd beleven, want Hij is kern van alle dingen".

Naarmate wij in onszelf nu deze kracht vergroten en dus dichter komen tot wat men noemt het Goddelijke, zal het Goddelijke niet alleen tot ons nader komen, maar tot de werkelijkheid, die achter ons beeld van de wereld verscholen is.

Wij kunnen evenzeer kwade en goede krachten dus in die wereld scheppen. Want er zijn twee mogelijkheden, namelijk ontkenning van Brahman, dus vermindering van de levende kracht in de wereld en erkenning van Brahman. De erkenning van Brahman betekent harmonisch zijn met al het levende. Hier hebben wij dus de wet van de harmonie. De disharmonie is de ontkenning van Brahman, waardoor het zelfzuchtig zijn een beperking betekent van alle levende krachten.

Zijn wij disharmonisch, dan moeten wij voor onszelf natuurlijk dit probleem oplossen. Want wij kunnen niet bestaan zonder Brahman en zullen ter gegevener tijd, wanneer zelfs misschien ons hele wezen verbleekt is, terug moeten streven tot deze lichtende kracht.

Nu zou ik u willen voorstellen te denken aan deze disharmonie als een levens-ontkennning, en te denken aan harmonie als een levens-beaming.

Wanneer ik de moed heb "ja" te zeggen tegen het leven op de juiste wijze, dus het leven, zoals het leven volgens mij móét zijn, volgens mijn beste weten en kunnen, dan bevestig ik in mijzelf elke Goddelijke Kracht, die in mij geuit wordt.

Men spreekt bij de psychiaters en psychologen en verdere doktoren en wonderdoktoren heel vaak over het bovenbewustzijn. Men spreekt over de gedeelde geest, die de gehele mensheid gemeen heeft. Stellen wij hiervoor dat dit een menselijke uitdrukking is, het totaal menselijk bewustzijn van de levende kracht, dan kunnen wij hieruit voor onszelf leren, dat wij, door het erkennen van deze levende kracht, het totaal vergrotende in elke mens, in elk wezen, dat wij erkennen als deel van onze wereld, dit leven en dit Goddelijke, vergroten.

Naarmate het Goddelijke meer geuit wordt in onze wereld rond ons, verhoogt zich onze sfeer. Verhoging van bewustzijn gaat gepaard met verhoging van vermogen, van kracht.

Wanneer iemand de doden tot leven opwekt, dan wil dit alleen zeggen, dat hij meerdere sferen gelijktijdig omvat, de Goddelijke Kracht in deze sferen voor zichzelf zo sterk aanvaardt, dat hij ze kan weerkaatsen in de minder bewuste, die, deze kracht aanvaardende, voor zichzelf een leven begint, dat niet verder beïnvloedbaar is, dan juist door deze kracht die hier werd geprojecteerd.

U staat het mij wel toe u nogmaals te vragen; ben ik nog duidelijk?

Wanneer wij zelfs verder gaan dan dat, kunnen wij vaststellen dat naarmate de Goddelijke Kracht in ons groter wordt ons bewustzijn ons plaatst in een wereld, waarin het Goddelijke sterker wordt en dus ook de waarheid meer geopenbaard.

De waarheid en de werkelijkheid van de dingen kunnen wij wel in delen erkennen, wanneer wij leven in onze wereld van waan. Wat wij niet kunnen, is deze delen van kennis samenvoegen tot een werkelijk en harmonisch geheel, zodat zij in de realiteit van het groot-werkelijke: Brahman, betekenen.

Er is een wereld. Er is naast de wereld, die wij zijn, een werkelijke wereld waarvan wij deel zijn. Ik zou deze wereld ter onderscheiding willen noemen: de grote wereld, en onze eigen wereld, de kleine. Dan kunnen wij vaststellen, dat de grote wereld weliswaar gevormd wordt uit vele kleine werelden, maar dat zij bovendien compenserende waarden bevat, waardoor alle kleine werelden tot één homogeen geheel worden gemaakt.

Juist het realiseren van deze aanvulling van onze persoonlijkheid maakt het ons mogelijk steeds meer waarheid te zien. Deze waarheid kan nooit berusten op een eenzijdig beleven van een bepaalde toestand van de sferen. Naarmate wij dichter komen bij de werkelijkheid zal meer van alle werelden, van alle sferen, voor ons werkelijk worden binnen deze ene bewust-zijns wereld, onze ene kleine wereld, die wij steeds meer gelijk zien worden aan de grote.

Op het ogenblik, dat de grote en kleine wereld zich met elkaar gaan verenigen, kan het "IK" niet meer bestaan, zoals het thans op deze wereld bestaat. Het "IK" gaat niet ten onder, maar het "Ik" is één met Brahman, een met de levende Kracht in alle dingen en in alle dingen levende, geeft het zijn eigen leven aan al wat leeft en zal dus, zijnde zelf één grote wereld en één met de grote wereld, leven in vele kleine werelden, leiding gevend en volvoeren tot ook deze de eenheid hebben gevonden en alles is vereend in één werkelijkheid, die bevat stof en geest, duister en licht, kortom, elke tegenstelling die bestaat, elke wereld die denkbaar is.

In deze volmaaktheid echter komt de rust. Wanneer de rust komt, verbleekt het licht van Brahman. De dag is ten einde en de nacht breekt aan.

Wanneer een wereld volwerkt is, hoeft zij niet meer werkelijk te bestaan. In haar volmaaktheid blijft zij volmaakt geuit en ongeuit. Zo wordt zij tot het niet-geuite. Maar in het niet-geuite zal de éénheid met het Groot-Zijnde, de levende Geest, een deel van deze geest omvatten, de gehele kracht van deze geest opnieuw wekken. Zo zal een nieuw Al ontstaan en een nieuwe Schepping plaats vinden. Dan zal opnieuw de grote Volheid worden geuit en zullen de delen, die nog onbewust waren van deze grote éénheid, hernieuwd geprojecteerd worden in deze wereld, zoekende naar éénwording, niet begrijpende nog, dat zij dit zijn, wat is, maar begrijpen zij ook dit en heeft geen deel van de Schepping meer een onbewust, een niet-begrepen harmonisch zijn. Dan zullen in de bewuste harmonie voor het laatst de lichten

opvlammen en doven.

Dan blijft het grote bewustzijn in zichzelf. Dan komt de dag, die nacht is en dag tegelijk. Dan komt het Oneindige, die gelijktijdig het Niets is. Uit het Niets wordt de Oneindigheid geboren. De Oneindigheid en het Niets zijn één. Er is geen positief en ook geen negatief meer. Er is geen wereld en geen geest meer. Maar één ding zal altijd zijn: de Kracht, die leven kan op het ogenblik, dat in Haar eigen Wezen een verlangen bestaat tot de directe eenheid met al Haar delen, die Zij nu wel onbewust, naar niet bewust ervaart.

Dit is het laatste, dat ik u deze avond wil brengen. Eénheid heeft de mens ook met zijn lichaam en toch is het zich niet van elke vezel en elke cel bewust. De mens kan niet uitgrijpen en elk van deze cellen apart beleven. Wel kan hij de delen daarvan beheersen, maar hij zal die altijd denken en van buitenaf beheersen. Eerst wanneer de cel de mens begrijpt en de gedachte meebeleven ontstaat een volledige eenheid, waarbij de cel volledig beheerst is, waar zij in zichzelf denkt als het leven, waaruit zij is voort gekomen. Zo vindt God Zijn volmaakte uiting niet op het ogenblik, dat Hij schept, maar op het ogenblik, dat de Schepping naar Hem terug valt, terwijl alle delen van de Schepping en bewust ervarend en zo bewust Zijn gehele Wil uit drukken in een volmaakte Schepping, in volmaakte harmonie. In deze volmaaktheid draagt Hij het beeld van Zichzelf, dat op zich voldoende is voor alle eeuwen, die dan misschien niet meer bestaan, behalve in het bewustzijn van ons, die het tijdloze nog niet kunnen bevatten.

Mijn vrienden, wanneer u vragen hierover heeft, wil ik ze gaarne beantwoorden.

Vraag: Misschien is het onbescheiden maar mag ik vragen naar uw naam?

Antwoord: Wat ik ben, maakt weinig uit. Laten wij zeggen, dat ik mens was, zoals u. Ik heb geleefd en gezondigd, zoals u, een vrijheid van geest heb ik gevonden, zoals u vinden zult en tracht in mijzelf de theorie, die ik verkondigd heb, te verwerkelijken door één te zijn met u, waar mij dit mogelijk is. Verontschuldigt u mij, dat ik geen naam geef. Namen zijn niets dan een kenteken van de beperking die wij moeten vermijden in het "Ik"-zijn te midden van de wereld. Ik wil slechts één zijn met de wereld, Is er nog iemand, die een vraag wenst te stellen?

Vraag: Als ik u goed begrijp, raadt u dus aan, als het ware tot zón te worden om zo door ons uitstralen de mens te helpen?

Antwoord: Sta mij toe dit concreter uit te drukken. Ik probeer de mensheid aan te moedigen in zich de volmaaktheid te zoeken en deze volmaaktheid met achting van de persoonlijkheden rond hem zó uit te drukken, dat in zijn hele leven dit kenbaar wordt. Hierdoor zal hij in zichzelf volmaaktheid bereikende, de volmaaktheid van zijn wereld vergroten, zijn werkelijke wereld, zijn grote wereld. Wanneer de kleine wereld van de anderen dit niet bemerkt, doet dit niet ter zake. Het is de grote wereld, die de enige werkelijkheid is.

Vraag: Maar wat is dan de praktijk? Wat moet je dan voor de wereld doen?

Antwoord: Indien dit uw vraag is, zal ik trachten mij zuiver Westers uit te drukken "Mens, verbeur jezelf. Laat de wereld met rust, streef naar innerlijke vrede en streef naar een volmaakte in al, wat je je plicht acht. Dat is voldoende". Is dit concreet genoeg?

Reactie: Dus: werk maar alleen aan jezelf?

Antwoord: Inderdaad.

Vraag: Verbeter de wereld, begin bij je zelf. Is dat het?

Antwoord: Ook dit zit hierin opgesloten, Maar ik wil dit "verbeter de wereld" eraf laten. Want indien u zichzelf verbetert, verbetert u de wereld. Maar wanneer men zich voorstelt eerst zichzelf te verbeteren en dan de wereld, dan maakt men een scheiding tussen zichzelf als goed en de wereld als kwaad. En dit betekent voor mij weer een vermindering van de eenheid met de wereld, een vermindering van levenskracht en grote eenheid in het kosmische.

Vraag: Het is anders een grote opgave. Alle mensen zijn immer verschillend?

Antwoord: Wanneer de mens zich zou bepalen tot het beste te doen op dit ogenblik, wat hij

kan, niet treurende over de fouten, die hij maakt, maar zich voorneemt deze niet te herhalen, daar zij thans in zijn bewustzijn als fout zijn geregistreerd, dan zal deze mens, ongeacht zijn karakter, ongeacht zijn verschil tegenover de wereld, zijn andere denkwijze, opvoeding, omgeving enz. de volmaaktheid in zichzelf kunnen bereiken en daarmee is het doel gediend, wat ik U heb getracht te schetsen.

Reactie: Dat is dan toch tamelijk hard. Vindt U ook niet?

Antwoord: Mijn vriend, weekheid tegenover de mensheid houdt in zich, dat men nog weker is tegenover zichzelf. Indien men hard is tegenover de mensheid, is dit niet erg, mits men harder is tegenover zichzelf. Want de mens, die hard is tegenover zichzelf zal het recht trachten te doen zegevieren, zal de liefde, die hij voor zichzelf kent, evenzeer erkennen als zijn recht van de wereld rond hem en als een rechtvaardig handelen. Dan zal hij misschien hard en wreed zijn volgens de gedachten van zijn medemensen, maar dit doet minder ter zake. Het is, wat u zelf beleeft. Op het ogenblik, dat u uzelf verloochent, in de verkeerde zin, voor de mensheid, dus een deel van uw eigen prijsgeeft, doet u die mensen onrecht aan, maar indien u uzelf bent, zo goed en zo volledig als u maar kunt, dan zult u misschien eens komen tot een opoffering voor de mensheid, omdat uw eigen wezen dit vraagt en dan eerst zult u door uw offer de mensheid kunnen verrijken.

Reactie: Wanneer men streeft naar hetgeen u ons daar voor houdt, kun je de massa tegen je krijgen.

Antwoord: De massa is van u afhankelijk, mijn vriend, wanneer u zo leeft en niet u van de massa. Wat heeft die massa u te zeggen, wanneer u ter wille van die massa uzelf prijs geeft? Bedenk wel, dat geen groten van de wereld, zelfs niet de grootste liefdefiguren die bestaan hebben, een Boeddha, een Jezus Christus, een Odin, een Ashtar, dat dezen nooit zichzelf hebben verloochend. Zij zijn liever ten onder gegaan aan de waarheid van hun leven, en zo de mensheid bewustzijn gevende. Zij zijn gehoord en uitgelachen door die massa, maar zichzelf blijvende, voortgegaan, zonder dat zij één jota van hun werkelijk bewustzijn van goed hebben geofferd aan die mensheid. Maar het goede, dat in hen leefde, viel aan de wereld ten deel, als recht van die wereld, omdat zij die wereld zagen als deel van zichzelf. Ik ben het met u eens, dat deze regels misschien zwaar lijken, maar naarmate men verder leert te streven op deze wijze, zonder zichzelf goed te achten en de wereld slecht, of zichzelf wijs en de wereld dwaas, zal men ontdekken, dat dit de weg is tot grote vrede, tot grote bereiking en vooral tot wat u noemt, grote bewustwording.

Ongetwijfeld zult u een volgende maal ook wederom, dus over twee weken, van gedachten kunnen wisselen over dit en dergelijke onderwerpen. Sta, mij thans toe, dat ik mij terugtrek, opdat de laatste spreker voor u de avond kan beëindigen.
Goedenavond.

Goedenavond vrienden.

Wij zullen dan deze bijeenkomst gaan beëindigen. Datgene wat te zeggen was, is gezegd. Ik zou gaarne van u een onderwerp hebben, waarmee ik kort deze avond kan besluiten.

ONTREDDERING

Wereld in chaos en wanhoop der mensen,
Dood, die uitreikt over de grenzen
van alle bestaan en mogelijk kennen.
Wereld van traan,
waarin men niet meer kan gewonnen
en de krachten,
geboren uit het eigen bestaan.

God zonder reden. God zonder deugd.
Vloek van 't bestaan
en hoon van een jeugd,
die voorbij is gegaan.
Er blijft slechts ontreddeering,
verbittering en waan.

Wat kan je de wereld ook, geven?
Maar durf je, ontreddeerd,
toch op te staan?
Durf je opnieuw te gaan
tot de wereld, te zoeken
naar al wat leeft en streeft,
te geven wat in jezelf nog leeft?

Dan zal er als loon van je streven,
een nieuwe kracht en een nieuw bestaan
zonder ontreddeering, zonder waan
als een Goddelijke gift worden gegeven.

Ik hoop, dat ik hiermee het onderwerp kort, maar duidelijk heb belicht. Ontreddeering is een toestand van wanbegrip. Wanneer men het onbegrip terzijde stelt en zich wendt tot de enige dingen, die werkelijke betekenis hebben in het leven, dan zal men daaruit de kracht gewinnen om deel te gaan nemen aan dat leven. Ja, wat meer is: in dat leven zichzelf te zijn en in zichzelf de kracht tot voortbestaan te vinden.

Mag ik u hiermee, mijn vrienden, danken voor uw aandacht. Ik wens u allen een gezegende huisgang en een goede nachtrust.

Goedenavond.